

Одеський державний аграрний університет

Фундаментальна бібліотека

Сценарій

«100 крилатих героїв у небо полетіло»

Герой — це людина, яка знає, що є блага, дорожчі за життя; людина, яка присвятила своє життя служінню державі, себе одну — служінню багатьом.

Г. Лессінг

Одеса – 2016

Ведучий 1: Людина з великого любов'ю і душевним трепетом згадує місце, де вона народилася, де промайнуло її дитинство, дитинство з дивосвітом казки, з материнською ласкою у затишній батьківській оселі. То — родинне вогнище, маленька батьківщина кожної людини. А якщо скласти маленькі батьківщини кожного з нас, вийде наша велика держава Україна. Що для вас Україна?

Ведучий 2: Україна — це наша земля, рідний край, наша країна з мальовничою природою, чарівною піснею і мудрими, талановитими людьми. Багата історія нашої держави на славетні імена та героїчні події. Нашими національними символами є прадавні першокнязі київські та їхні нащадки: княгиня Ольга, князі Святослав, Володимир Великий, Ярослав Мудрий, літописець Нестор, пізніше — славні козацькі гетьмани, кошові й полководці: Дмитро Вишневецький, Самійло Кішка, Петро Сагайдачний, Богдан Хмельницький... Усі вони боролися за гарне життя своєї Батьківщини.

1-й студент

*Наша слава Україна,
Наше щастя і наш рай,
Чи на світі є країна
Ще миліша за наш край?
І в щасливі й злі години
Ми для неї живемо.
На Вкраїні й для Вкраїни
Будем жити й померемо.*

В. Самійленко

Ведучий 1. На шляху до незалежності український народ часто втрачав своїх найкращих синів і дочок. У цьому довгому списку за гарне майбутнє нашої держави стали і герої Небесної Сотні. Саме вони зуміли рішуче стати до боротьби із злом у 2014 році, заплативши за перемогу надвисоку ціну — власне життя. То чи може бути забутою кров героїв, пролита на вулицях Києва? Можлива лише одна відповідь — ні!

Ведучий 2. Сьогодні Україну знають у всьому світі. Трагічні події, які відбулися на Майдані у серці України — Києві — взимку 2014 року, сколихнули людей усієї земної кулі. Українці об'єдналися, щоб боротися за краще життя своїх дітей, друзів, батьків. 80 днів і ночей... Тривожних, заплаканих і вимолених... Три місяці, залишивши свої родини, тисячі людей стояли на вулицях, день і ніч, у морози заради одного — щоб домогтися свого, щоб їхній біль хтось почув. В один день тисячі простих українців стали солдатами свого народу. Звичайні мирні люди. Інтелігентні, жартівливі, люблячі. Студенти, учні, інженери, водії, вчителі, колишні військові, безробітні.

Ведучий 1. «Ми прийшли сюди перемогти або померти», — запряглися вони на барикаді. І перемога прийшла. Велика перемога маленьких людей. Людей із гарячими серцями і мужніми серцями. Це перемога кожної людини, яка стояла на майданах, передавала гроші у церквах, їжу чи одяг, плакала чи молилася. За цю перемогу заплачено велику ціну — щонайменше сто життів. Вони загинули за честь, за волю, за право бути народом — джерелом влади у власній державі, за країну, в якій не страшно жити і народжувати дітей.

*1. Плаче Україна гіркими сльозами,
А по землі ллється кров людська свята.
За свободу й волю діти помирають,
За ту Україну, що у нас одна.*

*2. Весна у цьому році незвичайна,
Пронизана вона сльозми людей,
Сльозми за тим, хто не вернувся з Майдану,
Залишивши батьків, родину і дітей.*

*3. Всім серцем вірили вони у кращу долю,
За неї ж й на Майдані полягли.
За українців і за їхню волю,
Своє життя, не завагавшись, віддали!*

*4. Бездонна прірва горя і скорботи
Панує в Україні на цей час.
І всі мої думки, і сльози, і турботи
За тими, хто життя віддав за нас.*

*5. Ніколи їх не забувайте!
В історію внесіть кожне ім'я!
Онукам, дітям ви розповідайте,
Що наша Україна ще жива!*

*6. І буде жити вона доти,
Допоки люди в ній такі живуть!
Такі, як на Майдані іще й досі,
Війну з бандитами жорстокими ведуть!*

Ведуча 1. Рости, живи і пам'ятай! Такими словами ми б хотіли розпочати наш виховний захід за справжніми героями України, а саме за Небесною Сотнею. Вшанування їхньої пам'яті — це не просто наш святий обов'язок, це наша шана і гордість за справжніх героїв.

Звучить пісня «Пливе кача».

Ведучий 2. Цей сум, не просто свічка, яку можна поставити десь на згадку. Щемить серце, болить душа. Та слава героїв невмируща! Майдан забути неможливо. Ви в нашому серці назавжди!!!

Ведуча 1. Небесна Сотня України вірно береже від зайд Чумацький Шлях!!! Вона крізь дим Майдану з вічності оберігає спрагли до свободи та правди наші душі... Жовто-блакитний прострілений вже вкотре... Та ні краплі страху в їхніх очах, бо в серці їхнім навіки лишилися віра, відданість, патріотизм і героїчна мужність... Герої не вмирають! Вони — з нами!!! Лише тихо про свої життєві плани та мрії гомонять...

Хтось згадує кохану, друга, а хтось — батька, маму, хтось — доньку і сина... Небесна Сотня з вірою в життя йшла вперед свободу українцям здобувати й віддала свою душу та тіло за нас усіх...

Ведучий 2. Герої не вмирають! Вони тут, з нами на Землі! Лише тихенько-тихенько сплять. Бо змучились від катувань, побоїв і голосу смерті, що на вістрі снайперської кулі... Ми плачемо, вони ж не плачуть. Їхні душі героїчним жовто-блакитним полум'ям горять! А ми повинні жити гідно, щоб святу Небесну Сотню нізащо, ніколи не забути.

Ведуча 1. Не дамо пам'яті застигнути, забронзовіти. І допоможемо пам'ятати іншим — друзям, родичам, сусідам. Може, не лише пам'ятати, але й знати: бо чи всі знають правду про криваві події в Києві зими 2014 року? Отож.

*7. Герої, ви чийсь сини та друзі;
Чийсь кохані і чийсь брати.
Ви віддали життя за рідну Батьківщину!
Ви полягли, хоч треба було йти!...
Вас не забути і не стерти пам'ять,
Ваша душа горітиме в віках,
Ви не боялись ні зусиль, ні смерті,
Боролись серцем з миром на вустах.
Вже не поверне Україна-мати
Тих патріотів, що в землі лежать...*

*Але вона ніколи не забуде
Про той незламний дух, що змусив їх стоять!
А скільки ще? Ще скільки вас загине, люди?
Життя не варте тих німих катів!
Вже не повернеться назад і більше вже не буде
Ні обіцянок, ні брехливих слів!*

Ведучий 2. На початку революційних подій, коли нікому і в голову не могло прийти, чим усе обернеться, слова «Слава Україні! Героям слава!» видавалися простим вітанням. Звісно, для частини протестувальників гасло мало важливий сенс, але для більшості було лише словами, котрими розпочинали свою промову численні оратори зі сцени Майдану.

Ведуча 1. Для частини ці гасла й вітання асоціювалися з націоналізмом і чимось неприємно-ворожим. Вони не розуміли, про яких таких героїв ідеться, якій нації слава? Інші ж на місці героїв бачили Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесю Українку, тих, хто першим вийшов на Майдан, а дехто — волонтерів. У кожного був свій варіант. Із розвитком подій у центрі столиці з'являлися дедалі нові претенденти на те, щоби стати тими героями, котрим, власне, слава.

*8. Дивлюсь новини й сльози витираю,
А на екрані — Київ і Майдан.
Кругом вогонь і у людей стріляють,
Вся Україна мучиться від ран.
Маленька внучка, злякана дитина,
З сльозами просить: «Вимкни, не дивись!
Давай, бабусю, станем на коліна,
І ти тихенько Богу помолись».
Показують чийогось друга, брата,
А цей хлопчина був єдиний син.
Сиріток обнімає бідна мати,
У косах перший білий сніг сивин...
Загинули прості і добрі люди:
Афганець, фермер, вчитель і студент.
Сто домовин роз'їхалось повсюди,
На вас їх кров, наш кате-президент.*

Ведуча 1. Минуло два роки від початку протестів і вже, мабуть, ні в кого немає сумнівів, що ці герої — Небесна Сотня. Ті, хто віддали життя за кожного з нас. Із цими смертями «Слава Україні! Героям слава!» перестало бути просто вітанням. Тепер це віддання шани найкращим, котрі в найважливіший момент не злякалися і пожертвували собою заради кращого життя усіх у цій країні, а також свідчення справжнього подвигу.

Ведуча 2. Революція добре показала нам, хто є хто. Друг пізнався в біді. І часто цими друзями, братами по боротьбі стали ті, від кого ми цього не очікували. Ті ж, хто, здавалося, однозначно мав би стояти поруч на барикадах, виявилися раптом чужими. Ця ідентифікація стала дуже важливою для подальшого життя.

Ведуча 3. Згадаймо тих, хто були майже ровесниками і нашими земляками. Хто, не зважаючи на молоді роки, пішов у бій із несправедливістю — і все заради України.

Вшануймо їх хвилиною мовчання.
*9...І мовчки сотня непокорених героїв
Відходила у чисті небеса,
І погляди знесилених мільйонів
Дивились вслід братам, батькам, синам.
У темне небо по руках в відкритих трунах
До світу кращого, крізь сльози матерів,*

Не буде прощення убивцям й нам не буде,
Коли не поміченими лишаться всі, хто так любив,
Хто не дістався правди, оступившись на півкроці,
Хто згас за нас, недотягнувши до весни,
Тримає курс у небеса славетна сотня,
Землі своєї упокоєні сини.
Горять серця, палають вільні душі,
Зійшла зоря, гряде нове життя,
Герої не вмирають, кличуть нас на барикади,
І хай прийме тіла їх мерзла ще земля.
Витає дух нескореної волі,
Гримлять щити, молитви і пісні,
Рядами рівними між нас ідуть герої,
Усі, хто голову поклав в ці темні дні.
З очей мільйонів – сльози потекли;
Серця мільйонів – болем умивались...
Серця ж Героїв битись не могли,
І очі їхні вже не відкривались.

10. Я очі закриваю й бачу постріл,
Той постріл, що забрав чийсь життя.
Життя із тої Небесної Сотні,
Яка ніколи не піде у майбуття!
Їх завжди будуть пам'ятати,
Про них ніколи ти не забувай!
Вони в серцях у нас завжди,
Про це завжди ти пам'ятай!
І лиш тоді звершиться Боже правосуддя,
І кров його рікою потече,
Вона тектиме стрімко й безупинно,
Як кров наших братів невинна,
А в нього вона з пекла витіка!

Ведуча 1. Коли зі сцени повідомили, що в одного загиблого четверо дітей, у другого — єдина трирічна донечка залишилася круглою сиротою, бо мати померла ще раніше, а третій ще взагалі не встиг пожити — йому було лише 19 років, — п'ятидесятитисячний Майдан заплакав так по-дитячому пронизливо, так, ніби він теж став цією сиротою, що плаче за втраченими батьками. Навіщо вони йшли вперед? Їм так багато було чого втрачати!

«Мамо, не плач, я повернусь весною» (відео)

11. Мамо, матусю, це я — твій синочок!
Я тут, я вернувся, казав, що прийду!..
Та мама не чує, та мама ридає,
Цілує синочка, що ліг у труну..
Коли проводжала також цілувала,
Казала: «Не треба... Подумай... Не йди!..»,
Та тільки лиш погляд останній спіймала,
Останні слова: «Нема там війни».
Війни там не було, та люди вмирали,
Чийсь також діти, батьки і брати..
За волю країни від панського ладу,
За те, щоб від цього ми вільні були.
Стискається мозок, з грудей рветься серце
Від думки про те, що їх вбили брати.

Адже не по матері ми з вами рідні,
Ми браття по крові й так буде завжди.
Ніхто і ніколи цього вже не змінить,
Що є, то вже маєм, — і це просто жах...
Що ті, хто народ свій мав в бідах підтримать,
Взяв зброю у руки й стріляв, наче враг.
Та хлопче в погонах, не в того стріляєш,
Не на Майдані твої вороги!
Один у нас ворог, його захищаєш,
Сидить й виглядає з-за твоєї спини.
Якщо хтось і має в труні тій лежати,
То тільки не хлопці, що вже полягли,
А той, хто наказ дав по людях стріляти,
Хто міг та не схотів відвернути біди!
Схилилась над сином заплакана мати,
Нема вже дитини, пішов назавжди...
Помер за народ і свободу держави,
Від рук свого брата у мирні часи.

Ведуча 2. Ці люди — справжні герої. Вони загинули як герої і проводжають їх як героїв. У кожному районі, місті та селі зупиняються процесії, що везуть домовини з тілами загиблих, і місцеві люди навіть серед пізньої ночі, зі свічками в руках, в дощ і холод, зі слізьми на очах віддають останню шану героям. Але герої не вмирають! Вони завше будуть в наших серцях!

Ведуча 3. Безсмертні душі вбитих і закатованих відійшли у небеса, але вони вічно житимуть в народній пам'яті, бо «Герої не вмирають!»

12. А сотню вже зустріли небеса..

*Летіли легко, хоч Майдан ридав...
І з кров'ю перемішана сльоза....
А батько сина ще не відпускав..
Й заплакав Бог, побачивши загін:
Спереду – сотник ,молодий, вродливий
І юний хлопчик в касці голубій,
І вчитель літній-сивий-сивий..
І рани їхні вже не їм болять..
Жовто-блакитний стяг покритий їм тіло..
Як крила ангела, злітаючи назад,
Небесна сотня в вирій полетіла...*

*13. На небі спокій їх чекає вже;
І Вічна Пам'ять на землі настала.
За них ми Богу молимося лише,
Та промовляєм: Слава! Слава! Слава!*

Відеосюжет «Небесну Сотню, Господи, прийми...»

14. Майдан... з Героями іде прощання...

*Тисячі людей зібралися в цю мить.
Для когось на землі вона передостання,
А хтось в землі сирій вже мирно спить...*

15. Вже не побачить батько, не зустріне мати...

*Живого сина в світі більше вже нема...
Прийшли у путь останню проводжати
Своїх Героїв... вічна їм честь й хвала...*

16.Ридають всі... не стримати гірку сльозу...

Покотились сльози по щоках і обороні...

Сотники, що полягли,- не встануть з сну,

Не посивіють у майбутньому вже скроні...

17. Пливуть гроби по морю, як човни -

по морю рук, по морю сліз і гніву.

Пливуть в човнах розтерзані сини

на хвилі молитов і переспіву.

Так ніби в жилах замерзає кров,

а потім б'є у скроні голос крові

за тим, хто тихо жив, а відійшов

у дзвонах слави праведним героєм.

Пливуть човни, гойдає кожну лодь

людська долоня, тепла і тремтяча,

човнами править втишений Господь,

а серце розривається і плаче.

І кожна мати плаче, і пече

їй кожна рана у чужого сина.

Стоїть Майдан братів – плече в плече

і разом з ним ридає Україна.

Нехай же вам, герої, віддає

Святий Петро ключі від того раю,

де убієнний ангелом стає,

бо він герой. Герої не вмирають.

Герої не вмирають. Просто йдуть

з Майдану – в небо. В лицарі – зі смерті.

Пливуть човни. Пливуть човни. Пливуть...

Героям слава – вписано у серці.

18.Небесна Сотня – то в серцях вогонь.

Він гаряче палав за Україну.

Віднині тихим співом заспокой

Ти, земле рідная, свою дитину.

Небесній Сотні шана й молитви,

За чисті душі, що злетіли в небо.

Їм шлях високий Боже, освяти.

І в мирі, Господи, прийми до себе.

19.Не плач за мною, мамо, не ридай,

Я не хотів війни, я боровив свій край...

Не плач за мною, мамо, я — герой,

Стояв я гордо, коли снайпер той

Стріляв у голову й таранив груди —

Тоді не думав я, а що ж з тобою буде...

Не плач за мною, рідна, не лий сліз,

Пишайся мною, бо я патріотом виріс.

Ти, мамо, лиш за мене помолись,

І не вини себе — у цьому я, напевно, винен..

Я винен, що любив свою країну,

Я винен, що хотів здобути волю...

Але я не хотів стояти на колінах,

Пробач за стільки завданого болю...

Не плач за мною, мамо, я у Бога,

Бо кожен, хто загинув за Вкраїну, йде до Нього.

*Я вже не повернуся, мамо, але знай —
Я стану ангелом і боронитиму свій край...
Ведучі (разом). Слава Небесній Сотні!*

Пісня «Небесня сотня білих журалів» (Павла Дворського)

*20. До суду тебе не скують ланцюги,
І руки не скрутять ворожі:
Стоять твої вірні сини навкруги
З шаблями в руках на сторожі.*

*21. Стоять, присягають тобі на шаблях
І жити, і вмерти з тобою,
І прапори рідні в кривавих боях
Ніколи не вкрити ганьбою!*

*22. Усі мої сили, наснагу високу,
Й життя я віддам до останнього кроку,
Аби ти щаслива була, Україно,
Судьба моя дивна Єдина!*

*23. Ми чули, як плакала Вкраїна
Й було шкода всіх своїх синів
Та знов повстала із руїни,
Щоб пам'ятати славних козаків
Своїх героїв, вірних патріотів
Які боролись за чужі життя
І рідну маму, що у дома
Що припадала до вікна,
І виглядала свого сина,
А сина уже давно нема!
Він ще тієї ніченьки полинув
У вічний сон, до неба він горнувся
І жаль великий, що більш не вернеться додому
Та жаль ще більший, що його вже не вернуть!*

*24. Нехай пам'ятають про наших героїв,
що за волю поклали безцінне життя,
що творили історію, наше минуле,
у яке вже нема вороття.*

*25. Ми ще не раз згадаємо цю весну
І ці події, і цей кривавий шлях
І закарбуємо у серці "Небесну Сотню"
Яка тепер на небесах!*

*26. Живи, Україно, живи для краси,
Для сили, для правди, для волі!..
Шуми, Україно, як рідні ліси,
Як вітер в широкому полі.*

*27. Шепоче вітер до калини:
Поглянь, які унас бійці,
Стоять і вдень, і вніч — є сили,
Щоб Украну зберегти.*

28. Шепоче вітер до тополі:
Поглянь, які дівчата в нас,
Допомагають нашим хлопцям
В тяжкий для України час.

29. Шепоче вітер до берези:
Поглянь, яка у нас земля,
На ній хоробрі живуть діти
З любов'ю в серці до життя.

30. Відповіли дерева вітру
Разом одні і ті ж слова:
Бо все це наша Україна –
Велика, мужня, чарівна.

31. Боже, дякую тобі за небо голубе.
Боже, дякую тобі за сонечко ясне.
Боже, дякую за спокій у родині.
Хай буде так по всій країні!

Бо там на сході України,
Нема спокійненької днини.
Пусті всі села і міста,
В біді Вкраїнонька моя.

32. Летять, зриваються гранат,
Земля горить, ридає мати...
На сході української землі
Ще й досі йдуть грізні бої.

І кожен день, і кожну мить
Чекаєм з фронту добру вість,
Що більше вже нема війни
І мир панує на землі.

Хай буде небо голубе.
Хай буде сонечко ясне
Хай буде спокій у родині.
Хай буде мир на Україні!

33. Хай буде мир віднині і довіку!
Хай буде мир й замовкнуть війни злі.
І сльози щастя на своїх обличчях
Відчують всміхнені усюди матері.

34. Хай буде мир. Веселі будуть діти,
Спокійними скрізь стануть всі жінки
І перестануть думати ночами,
Що десь коханий гине на війні.

35. Хай буде мир віднині і довіку!
Хай буде мир й замовкнуть війни злі!
Хай у міцних обіймах всі народи
Ідуть у майбуття через віки.